

„CSAK EGY GYŐZHET”

Az 1956. évi nemzetközi öttusa bajnokság versenyzői Dunakeszin

Bár az öttusa mint sportág, Pierre de Coubertin báró, a modernkori olimpiák atyjának javaslatára már az 1912. évi stockholmi olimpián szerepelt, csapat-sportágként nemzetközi szinten először 1952-ben tűnt fel a palettán.

Benedek Gábor a futás hajrájában
(1956, fotó: Bojár Sándor, MTI)

A győztes csapat
(1956, fotó: Bojár Sándor, MTI)

MAGYARORSZÁGON AZ ELSŐ ÖTTUSA VERSENYT 1927. ÁPRILIS 21. ÉS 29. KÖZÖTT RENDEZTÉK MEG, amikor a vívásnak a Ludovika Akadémia, a lövészetnek a Szemere lőtér, az úszásnak a Császár-fürdő, a lovaslátnak a nagyrákosi gyakorlóter, a futásnak pedig ismét a Ludovika adott helyet. Az első helyezett Filótás Tivadar lett, így ő képviselte hazánkat első öttusázóként az amsterdami ötkarikás játékokon, 1928-ban. 1945-ig kizárólag honvédtisztek öttusáztak, 1946-tól azonban más sportolók is indulhattak ebben a sportágban, amelyben egyéni és csapatversenyt is tartottak. A Magyar Öttusa Szövetség 1947-ben alakult meg.

1956. május 27. és 31. között Budapest volt a házigazdája a melbourne-i olimpiára is felkészítő nemzetközi öttusa versenynek, amely egyben az Országos Testnevelési és Sportbizottság (OTSB) által szervezett országos bajnokság is volt. Az öt versenyszámból négyet a fővárosban, a tereplovaglást azonban a dunakeszi-alagi lóversenypályán rendezték meg.

A versenyre május 26-án és 27-én érkeztek a svájci, szovjet, csehszlovák és román öttusázók Budapestre, akik az 1911-ben Komor Marcell és Jakab Dezső tervei alapján épült Palace Szállóban nyertek ideiglenes otthont. A pályát május 26-án mutatták be a résztvevőknek. Május 28-án, 7.45-kor indult az IBUSZ különvonata a Nyugati pályaudvarról, amely a mai Dunakeszi nagyállomásig szállította az öttusázókat.

Bódi János Alagon a győztes lovaslás után
(1956, fotó: Bojár Sándor, MTI)

A nagyon kellemes, nyári időben, szép létszámú közönség előtt, 8 órakor sorsolták ki, hogy az első számban, az alagi lóversenypályán megtartott tereplovaglásban, az OTSB által kiválasztott 41 magyar öttusa ló közül az induló 39 versenyző melyiket kapja. 8.30-kor tartották a megnyitót, majd azonnal kezdetét is vette a megmérettetés. A pálya 4000 m hosszú volt és 28 akadályt kellett legyőzniük a résztvevőknek. A szovjet favorit, az egy évvel korábban, Svájcban megrendezett világbajnokságon aranyérmet nyerő Konsztantyin Szalnyikov megsérült a lovaslás során, de „végiglovagolta a nehéz terepet”.

A tereplovaglás versenyszámban az első 15 között 12 magyar kapott helyet, egyéniben a legjobban Bódi János teljesítette az alagi akadálypályát, csapatban Szabó Sándor, Benedek Gábor, Kovács Aladár és Móra László állhattak a dobogó legfelső fokán. Az öttusázók 14 órakor indultak vissza, a fővárosba, ismét az IBUSZ különvonatán, hogy felkészüljenek a további versenyszámokra.

A párbajtőr-vívásra a Nemzeti Sportcsarnokban, a lövészetre a marcibányi lőtér, az úszásra a Margit-szigeti Sportuszodában, a futásra pedig a Szépvölgyi út melletti Fenyőgyöngye területén került sor. Az edzők és a versenyzők egybehangzó nyilatkozata szerint a magyar versenyhelyszínek kiválóan alkalmasak voltak az öttusa számok megrendezésére. Nem vártak nagy eredményeket, hiszen éppen csak a kezdetén voltak a novemberi, melbourne-i olimpiára vezető felkészülési időszaknak. A szovjet vezetőedző, Arszenyij Szokolov szerint: „Minden találkozásunk alkalmával nagyon sokat tanulunk a kiváló magyar öttusázóktól.” Ez beigazolódtott Budapesten is: egyéniben – elképesztő futással (két másik indulót megelőzve) és hatalmas versenyben a svájci Werner Vetterlivel – Benedek Gábor, csapatban pedig az első napon, Alagon is diadalmaskodó Szabó Sándor, Benedek Gábor, Kovács Aladár és Móra László négyes nyerte meg az 1956. májusi öttusa nemzetközi versenyt.

DR. KERÉKES DÓRA
GYŰJTEMÉNYVEZETŐ
RÉVÉSZ ISTVÁN
HELYTÖRTÉNETI GYŰJTEMÉNY